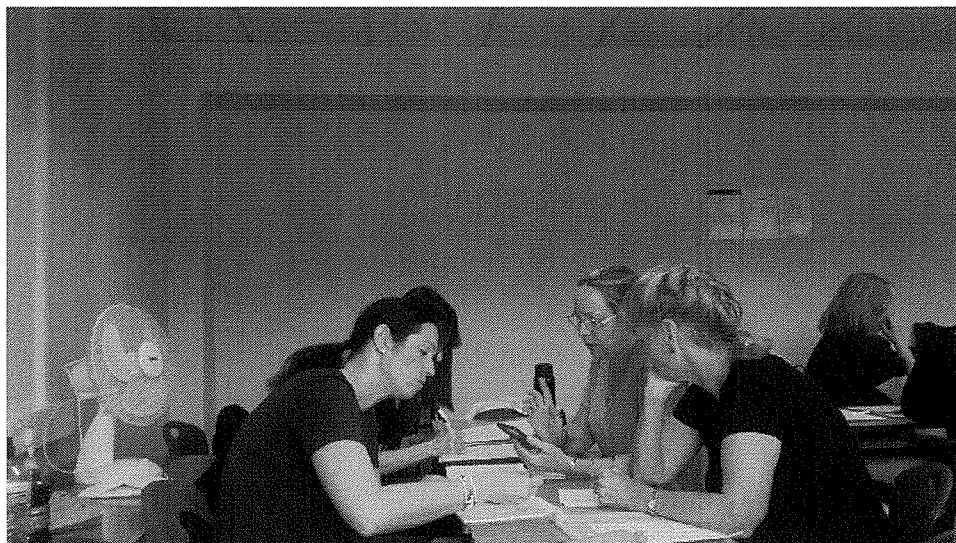

Tanártovábbképzés Dublinban? – EPIC!

Pénteken még a Díszteremben hallgattam a kollégák beszámolóit az évzáró értekezleten, másnap, szombaton hajnali 6-kor pedig már a repülőn ültem. Még fel sem ocsúdtam a hirtelen váltásból, már földet is értünk Dublinban. A városba beérvén első gondolatom az volt, hogy talán nem hoztam kellő mennyiségű meleg holmit... De nem volt időm a fagyhalálon merengeni, mert – becsekkolás után – alig léptem ki a szállásomról, egy másfajta kellemetlenséggel kellett szembenéznem. Légítámadás! Egy kedves sirály a maga sajátos módján köszöntött a városban és... hát, mit szépítsem, rendesen „beterített”. Ezt azért is jó jelnek tekintettem! Na, gondoltam, innentől kezdve nincs miért aggódni, biztos minden rendben lesz. Így is történt.

Az egyhetes kurzus hétfőn, július 3-án kezdődött az ígéretes *Irish Culture and Contemporary English* címmel. Azért esett erre a választásom, mert egyrészt riasztóan keveset tudtam az írekről, pedig elég jelentős angol nyelvterületet képviselnek, másrészt ellenőrizni akartam egy korábban hallott elméletet, miszerint sok közös van bennünk, magyarokban és az írekben.

A kissé kaotikus hétfő reggeli kezdés után igazán remek oktatásban volt részünk Rachael Ball vezetésével. A fiatal tanártréner megnyerő személyiség, aki közvetlen, vicces stílusával azonnal megtalálta velünk a hangot, így nekünk is könnyebb volt egymással. Tizenegy résztvevő volt, lengyelek abszolút létszámfölényben, rajtuk kívül csehek, szlovákok, mi magyarok és egy Németországban élő japán kolléga. Az órák jó hangulatban, kis íres lazasággal, de azért komoly munkával teltek. Rachael rugalmasan kezelte a menet közben felmerülő igényeket és gondokat, nyitott volt a változtatásra. A képzés anyaga átfogó és

árnyalt volt, felölelt mindent a hagyományos ír zenétől kezdve a sporton, politikán át egészen a nyelvig és a diaszpóráig. Ezt ötvözte egy kis módszertannal, hangsúlyt fektetett arra, hogy a tanultakat be tudjuk illeszteni a

saját gyakorlatunkba, így a feldolgozás része volt, hogy mi magunk is kis csoportokban, párban átbeszéltük a lehetőségeket, kidolgoztunk egy-egy témát tanórai felhasználásra. E közben persze megismertük egymást, és tanultunk is egymástól. Mint mindig, számomra ezek az eszmecserék jelentették a tanfolyam egyik legértékesebb részét.

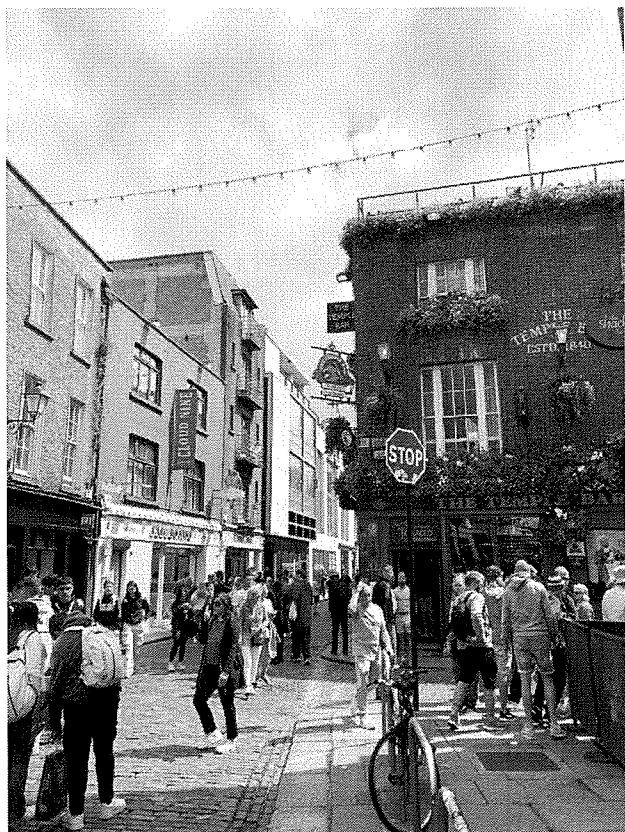
A házi feladatot sem úsztuk meg. Olyan szörnyűséges és megterhelő dolgokat kellett elvégeznünk, mint kocsmalátogatás, szóba elegyedés, városnézés... Az egyik ilyen erősen

ajánlott és nagyszabású – mondhatnám *epic* - házi feladat volt az EPIC. Nem tévedés, ez a neve: EPIC - The Irish Emigration Museum (<https://epicchq.com/>). Egy – nevéhez méltóan - hatalmas múzeum interaktív, high-tech kiállítóterekkel, melyek töviről-hegyire bemutatják az ír kultúrát és történelmet, és mindent, ami ír. A pénztárban a belépőjegyünk mellé kapunk egy útlevelet, amellyel máris megkezdhetjük virtuális utazásunkat az időben. Lebilincselő és tanulságos. Minden nemzetnek elkelne egy ilyen múzeum.

A lázas tanulás mellett azért kimaxoltuk az élvezeteket és a szórakozást is. Délelőttönként 9-től 1-ig iskolába jártunk,

közben a tízórai szünetben átugrottunk a szomszédos Gay Spar-ba (nem vicc, így hívták, és szivárvány volt ráfestve ☺) egy kávéra, aztán délutánonként meg hétvégén bejártuk a környéket. Olyan gyönyörű helyekre látogattunk, mint Howth, az egykori kis halászfaluból lett turistalátványosság lenyűgöző szépségű sziklás tengerpartjával és – nem utolsó sorban – fish'n'chips-ével; vagy

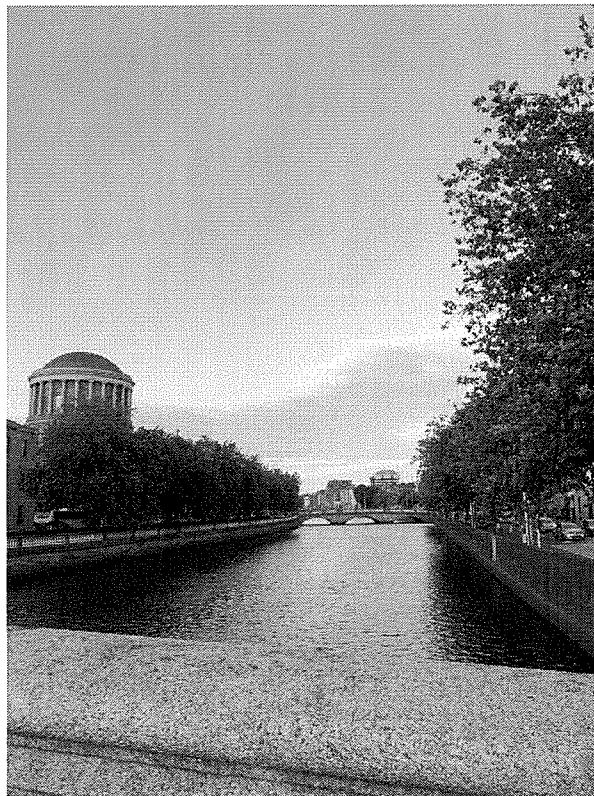
Malahide kastélya és parkja, de még Corkba is tettünk egy egésznapos buszos kirándulást, és felfedeztük ezt a bájos, hangulatos várost és környékét.

De Dublin is tartogatott élményeket:

vacsora és autentikus ír népzene az ország egyik legrégebbi kocsmájában, látogatás a Guinness sörfőzdébe, és a kihagyhatatlan történelmi látnivalók, mint a Trinity College és könyvtára vagy a dublini vár.

És hogy mit tanultam? Már mint az osztálytermen kívül? Hogy az írek barátságos, kedélyes népek; hogy a birodalmi narratíva nem esik egybe a valódi történelemmel; hogy a szakképesítést nem igénylő egyszerű munkákat (recepciós, pultos, eladó, árufeltöltő, reptéri dolgozó) már szinte kizárólag bevándorlók végzik; hogy lassan győz a bevándorló-angol, amit én nem értek, de cserébe ők sem értik, amit én mondok ☺; hogy a sirályok tudnak csúf meglepetést okozni; hogy az eső jön és megy, senki sem törődik velem, ha megázol, majd megszáradsz; és hogy Dublin más, mint a többi európai főváros, kisebb, de fiatalos, lendületes, sajátos arculata van és jók rezgései.

Ezért aztán csodás hetet töltöttünk Dublinban, mind a továbbképzés, mind a város nagyszerű volt – mondhatnám: EPIC!

Sipos Brigitta